

Мария наведе глава, за да вдъхне отъ острия миризъ на китката и да скрие въ нея две малки, бисерни сълзи.

— Тукъ ли сте? — се обади единъ веселъ гласъ изъ дърветата.

Иванко, Слава и Борилъ, заедно съ още нѣколко млади боляри и болярки, се появиха съ китки отъ дребни благоухани ягоди въ ржце.

— Почакайте единъ мигъ, — каза Иванко, — ще се притека да занеса тая китка на царицата, — и той веднага изчезна, последванъ отъ недовѣрчивия погледъ на Слава.

Като минаваше край Зоя, която разправяше на купъ любопитни болярки разни небивалици изъ византийския животъ, той ѝ отдѣли частъ отъ ягодитѣ и успѣ незабелязано да ѝ пришъпне:

— Какво да правя! Не се отдѣля отъ мене...

А когато се върна при младитѣ, тръсна шеговито яката си и каза:

— Ухъ! Безъ малко щѣхъ да остана при едни вехти свраки! Едва се спасихъ...

Слава глумливо се закъни съ прѣстъ:

— Лъжешъ като влахъ!

— Да не ме спаси земята — отговори болярътъ и се изсмѣ.

— Хайде, хайде, побратиме, не се кълни като баячка, — каза болярътъ Тодоръ — че стига, знаешъ ли?

— Ехъ, и ти си единъ доброненавистникъ! Да се не поглуми човѣкъ! Съ твоитѣ медоточни думи можешъ да уморишъ човѣка... — и Иванко весело подрипна. — Хайде сега да завъртимъ едно хоро! Днесъ сме живи, утре не сме. Каквото се повеселимъ, това ще ни остане. Ей Богу!

Следъ малко поляната се изпълни съ виковете и смѣхъ. Крагуярътъ Панчо извади кавала си и поде скокливо хоро. Бледитѣ бузи на Мария поаленѣха като цвѣтъ отъ шипка. До нея скачаше гордъ и строенъ князь Иваница. Никога до тогава Мария не бѣ чувствувала такъвъ буенъ приливъ на щастие. Малката ѝ ржка треперѣше въ силната